

VERNIEUWING

*En elke dag opnieuw
stap ik die lege ruimte in
niet wetend wat er zal gebeuren
niets vermoedend van wat mij te wachten staat
welke ontmoeting mij gegeven wordt
ontmoetingen misschien
waaruit iets kan ontstaan
dat neergelegd wil worden
door mijn pen
Een woord, een zin, een scene
waarin wat dan nog onbewust is
landen kan
Niets vermoedend dus
en soms een beetje zenuwachtig ook
voor wat er komen gaat*

*En elk dag opnieuw
groeit het vertrouwen
dat niets in deze magnifieke mandala
die leven heet
toevallig is
Dat iedere 'toevalligheid'
bewust ervaren
een begin kan zijn
Een nieuw kristal
dat zich zal vormen
zuiver en volmaakt
al naar gelang ons zelf
naar onze wil
naar ons verlangen
iets nieuws dat zich zal voegen
in dat grote toverachtige tapijt
waar niemand het begin van kent
en zeker niet het einde*

*En elke dag opnieuw
voel ik mij klein
en in de verste verte nog niet opgewassen
tegen de gedachte
zelf verantwoordelijk te zijn
voor mijn kristal
mijn kwaliteit van leven
Dan denkt mijn lichaam 'ik ben moe'
mijn geest raakt in de war
mijn ziel wordt moedeloos
Verzet, verdriet en machteloosheid
roepen om het hardst
De tijd begint te piepen en te kraken
mijn adem stukt
mijn blad blijft onbeschreven*

*Maar elke dag opnieuw
na de aanvaarding
dat ook dat mijn leven is
En na hernieuwde overgave
aan wat misschien wel eeuwig onbekend wil blijven
voltrekt zich weer dat wonder
Strijkt
toch altijd onverwacht
een heel zacht briesje door mijn haren
langs mijn huid
daalt in mijn oren af
om diep in mij te spreken
over zegen en genade
en onmetelijke liefde
waarna het stilletjes verdwijnt
mij onverklaarbaar achterlatend
met een glimlach om de lippen
en volmaakte lichtheid in mijn hart*

*Heleen Verburg
20 oktober 2015*